

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 285/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Emilom Vaňkom, Trnava 134, proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 4 T 35/2019 z 21. januára 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4 To 43/2020 z 10. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhol tiež zrušiť tieto rozhodnutia, priznať primerané finančné zadosťučinenie 3 000 eur a náhradu trov konania 369,24 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 3 písm. c) Trestného zákona. Sťažovateľ v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona, pretože išlo o spáchanie skutku s použitím nutnej obrany. Krajský súd odvolanie sťažovateľa zamietol. Sťažovateľovi bolo napadnuté uznesenie doručené 20. októbra 2020.

3. Napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ vytýka arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia, pričom podľa neho z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi

závermi na strane druhej (I. ÚS 243/07). Podľa sťažovateľa neboli splnené zákonné požiadavky na zistenie skutkového stavu, na správne právne posúdenie, ktoré má byť priliehavé zistenému skutkovému stavu, a na vyrovnanie sa s obhajobou sťažovateľa v konaní. Sťažovateľ tiež namietol, že nedostal odpoveď na otázku, prečo súd nerešpektoval jeho zákonom umožnené právo na obranu pred výtržníkom, pred útokom na telesnú integritu a právo na sebaobranu.

II.

4. Ústava nezakotvuje ústavný súd ako jediný a výlučný orgán ochrany základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb. V zmysle princípu subsidiarity formulovaného v čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) nemal ústavný súd právomoc preskúmať namietaný rozsudok okresného súdu, keďže právomoc rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľa, ktoré ním údajne mali byť porušené, mal v rámci riadneho inštančného postupu a prostredníctvom odvolania krajský súd, pričom podanie odvolania sťažovateľ aj využil, hoci s nie priaznivým výsledkom. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

5. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku je možné podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu prechádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

6. Vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov a akým je aj dovolanie (bod 5), je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde]. V prípade nesplnenia tohto postupu platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná.

7. Ústavný súd v súčinnosti s Okresným súdom Žiar nad Hronom zistil, že 16. novembra 2020 bolo podané dovolanie a spis bol zaslaný Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie označených práv uznesením krajského súdu, ako neprípustnú [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde]. V prípade rozhodnutia o dovolaní nie je prípadné právo sťažovateľa na novú ústavnú sťažnosť týmto uznesením dotknuté.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2021

Robert Šorl
predseda senátu